

Un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri

16 martie 2006

Gili Cârstea

Un profet apostaziat prețuiește statutul de invidiat al poporului lui Dumnezeu, iar acesta nu știe cum să scape mai repede de el:

Israelul după trup, aflat la granițele țării promise, are multe de spus Israelului spiritual, aflat și el chiar la frontierele Canaanului ceresc. Pavel ne spune că lor li s-au întâmplat acele lucruri ca să ne slujească nouă de învățătură.

„Acele lucruri” chiar se întâmplă; doar că noi nu învățăm nimic din experiența lor, ci repetăm cu aceeași orbire drumul pe care au mers ei.

Popoarele din regiune au urmărit cu atenție înaintarea lui Israel spre țara sfântă. Au observat cu îngrijorare puterea care deschidea orice drum înaintea lor, și erau îngrozite. Trebuiau să găsească neapărat o soluție de a-i opri. Dar forța fizică era nefolositoare, iar dumnezeii lor se dovedeau neputincioși. Atunci au apelat la Balaam, un renumit specialist în relații internaționale care se bucura de asistența zeilor.

Se pare că Balaam fusese odată un profet al Domnului, dar succesul și popularitatea îi luaseră mințile, transformându-l subtil într-un ghicitor, un servitor al mamonei. El a acceptat un contract cu popoarele din regiune, prin care se angaja să blesteme pe Israel, spre a-l deposeda de puterea aceasta fenomenală.

A fost dus în apropierea taberei lui Israel, a observat-o cu atenție și și-a pregătit ritualul ocult. Dar când să rostească cuvintele, el și-a dat seama că acest popor este de neblestemat, și că toate farmecele, descântecele și ritualurile spiritiste împotriva lui sunt inutile. Balaam spunea: „Îl văd din vârful stâncilor, îl privesc de pe înălțimea dealurilor: Este un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri” (Num 23:9).

Acesta era secretul puterii lui Israel. Un popor care locuiește „deoparte” și care „nu face parte dintre neamuri,” adică nu urmează obiceiurile lumii, practicile ei, religia ei; acel popor se odihnește la umbra Celui Atotputernic și se bucură de privilegiile neprihănirii.

După multiple încercări, profetul își recunoaște neputința și declară că acolo unde Dumnezeu a binecuvântat, nimeni nu poate blestema. Plin de furie, împăratul moabiților îl concediază pe loc. Îl trimite acasă cu buzunarele goale, spunându-i că n-a fost voia Domnului să-și primească banii.

Balaam a plecat, dar gândurile lui erau la suma fabuloasă pe care tocmai o pierduse. Minte lui a început să funcționeze febril. Era clar, Israel nu putea fi blestemat. Dar dacă ar exista o soluție prin care Israel să fie făcut să se blesteme singur? Apoi i-a venit o idee. Și-a făcut repede bagajele și s-a întors la Ierihon.

Din acest moment, vă rog să urmăriți cu atenție ce se întâmplă, căci strategia sugerată de Balaam este folosită chiar în aceste zile împotriva poporului lui Dumnezeu, cu aceleași rezultate spectaculoase.

Balaam propune moabiților un proiect strălucit: „Fiți prietenoși cu ei. Câștigați-le încrederea prin gesturi amabile, care nu vă costă nimic. Mergeți în vizită la ei și invitați-i la voi. Lăudați stilul lor de viață, religia și cultura lor. Arătați-vă interesați de serviciul lor de închinare și rugați-i să vă explice semnificațiile actelor de cult.”

Așa s-a și întâmplat. Arătându-se prietenoși și amabili, moabiții au început să viziteze tabăra lui Israel, iar aceștia nu au rămas insensibili la frumusețea fetelor moabite, mai ales că păreau atât de fragile și lipsite de ajutor. Tinerii evrei erau mândri să expună superioritatea culturii lor în fața unei audiențe care părea interesată. Pe măsură ce schimburile „culturale” se înmulțeau, iar ei se familiarizau cu spiritualitatea acestor popoare, copiii lui Israel au început să devină tot mai interesați de ritualurile și practicile lor. Ca să folosim o expresie modernă, „conștiința eclesiastică” progresase suficient de mult ca Balaam să treacă la etapa următoare a planului său. Ascultați:

„La sugestia lui Balaam, regele moabit a organizat un mare festival în onoarea zeilor lor, și se aranjase în secret ca Balaam să-i stimuleze pe israeliți să participe. Aceștia îl socoteau ca fiind profetul Domnului, și astfel nu a fost prea dificil să-și atingă scopul. Foarte mulți din popor i s-au alăturat ca observatori la aceste festivități. Ei se aventurau pe un teren interzis, și au fost astfel prinși în cursa lui Satana. Amăgiți de muzică și dans, și amețiți de frumusețea vestalelor păgâne, ei au lepădat loialitatea față de Iehova. Alăturându-se în distracția sărbătorii, consumul de vin le-a orbit simțurile și le-a dărâmat barierele stăpânirii de sine. Pasiunea a luat complet controlul; și întinându-și conștiințele în această profanare, au fost ușor convinși să se plece înaintea idolilor. Au adus jertfe pe altarele păgâne și au participat la cele mai degradante ritualuri” (PP 454).

Nu a durat mult până când tabăra lui Israel a fost infectată de riturile păgâne, iar serva Domnului ține să sublinieze că „responsabilii și conducătorii poporului au fost printre primii care au pășit în fărâdelege, iar numărul celor care i-au urmat a fost atât de mare, încât apostazia a devenit națională” (PP 454).

Raportul biblic este concis: „Israel s-a alipit de Baal-Peor” (Num 25:3).

Când a observat Moise ce se întâmplă, apostazia era în floare, iar poporul nu numai că participa la închinarea de pe muntele Peor, dar ajunseseră să practice în tabără ritualurile păgâne. A urmat ceea ce spunea Iona mai târziu: „Cei ce se alipesc de idoli deșerti îndepărtează îndurarea de la ei.” Odată îndurarea îndepărtată, nimicitorul a tăbărât peste Israel și zeci de mii au fost măcelăriți.

Poporul lui Dumnezeu se află astăzi chiar la granițele Canaanului ceresc. Împărații acestei lumi știu și ei ce se întâmplă, și sunt îngroziți de perspectiva colapsului lumii lor. Au chemat în ajutor mulțimea balaamilor moderni, iar aceștia au recomandat strategia părintelui lor spiritual. Israelul modern este supus unui proiect sistematic de împrietenire cu lumea. Schimburile „culturale” care ni se propun par strălucite oportunități evanghelistice, deși ele nu urmăresc decât să ne familiarizeze cu riturile, practicile și spiritualitatea religiilor false care controlează gloatele. Vizitele preoților din alte biserici în comunitățile noastre, prezența pastorilor adventiști la amvoanele lor, desele întâlniri dintre teologi și lungile perioade de negocieri ne vor duce exact acolo unde i-au dus pe copiii lui Israel, exact acolo unde i-au dus pe frații noștri din Franța și din ale țări europene.

Pare imposibil, nu?

Așa li s-a părut și lor. Aveau stâlpul de foc alături, Balaam spunea despre ei că sunt neprihăniți și invincibili, iar Moise, profetul Domnului, era în mijlocul lor. Dar ei nu-și cunoșteau inimile, în care se desfăta o dorință aproape subconștientă: „Vrem să fim ca neamurile, ca familiile celorlalte țări, vrem să slujim lemnului și pietrei!” (Eze 20:32). Și nu înțelegeau forța înfricoșătoare a principiului universal: „Cei ce se lipsesc de idoli deșerti îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8).

Revin acum asupra unei expresii din declarația lui Balaam, declarație care conține un principiu fundamental pentru poziția pe care va trebui să o ia biserica rămășiței în această ultimă confruntare din marea controversă.

El spunea: „Îl văd din vârful stâncilor, îl privesc de pe înălțimea dealurilor: Este un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri” (Num 23:9).

În conjunctura politică actuală este aproape imposibil să locuiești „deoparte” și să nu faci parte „dintre neamuri.” Omenirea este condusă cu pași repezi spre globalizare în toate domeniile – economic, politic, administrativ, dar mai ales religios – iar acest din urmă domeniu, ecumenismul, este catalizatorul eforturilor de unitate ale omenirii. Sub frumosul concept al unității trupului lui Hristos, forțele din spatele acestei mișcări mondiale au lucrat cu zel, și cel mai adesea din umbră, spre a aduce creștinismul fragmentat la armonie și pace. Fiecare denominațiune a fost contactată și i s-a cerut să-și clarifice poziția funcție de învățătura Scripturii, insistând asupra punctelor comune de credință și eliminând distinctivile denominaționale, alternativa fiind cumplita etichetă de sectă sau cult necreștin.

Forțele care operează acum în spatele ecumenismului modern sunt tot acelea care în decursul veacurilor s-au folosit de obsesia oamenilor după putere absolută și i-au stârnit la clădirea marilor imperii. Fiecare imperiu mondial a urmărit într-un

fel sau altul globalizarea și impunerea unei noi ordini mondiale, și de fiecare dată scopul final a fost împiedicarea unui anumit popor să „locuiască deoparte” și să nu facă parte „dintre neamuri.” Un popor care nu slujește „lemnului și pietrei” (Eze 20:32) este cea mai serioasă amenințare pentru liniștea, pacea și propășirea acestei vechi ordini mondiale.

Dacă studiem istoria lui Israel, observăm că el a fost supus sistematic unei asimilări și culturalizări, prin violențe acolo unde nu s-a reușit prin forță; și de fiecare dată mecanismul a funcționat perfect, Israel depărtându-se de la calea neprihănirii și încetând să mai fie un popor care „locuiește deoparte.”

De ce se teme lumea aceasta de un popor care locuiește deoparte și nu practică obiceiurile, tradițiile și ritualurile ei? De ce erau îngrozite națiunile de ieșirea din Egipt a lui Israel, deși acțiunea ar fi trebuit să devină bucuria supremă a întregului pământ? Are poporul ales vreo vină în această teamă și ură a lumii împotriva credinței și a Dumnezeului lui?

Prin eliberarea lui Israel din Egipt, Domnul urmărea două aspecte, fiecare la fel de important: eliberarea fizică de sub stăpânirea tiranică a imperiului, și eliberarea spirituală de sub cumplita stăpânire a mentalităților acestei lumi. Raportul biblic declară că aici Israel nu a reușit să țină pasul cu lumina, ceea ce l-a făcut să se poticnească de-a lungul întregii lui istorii.

Dumnezeu dorea ca Israel să devină lumina lumii, un agent al înnoirii spirituale a națiunilor, națiuni care așteptau cu înfocare eliberarea de sub jugul cumplit al robiei unei religii neputincioase. Ei trebuiau să devină ambasadori ai celui Prea Înalt la curțile împăraților lumii, spre a face cunoscută calea neprihănirii unor oameni care zăceau în umbra morții. Dar o încăpățănare ciudată i-a făcut să creadă că misiunea nu va putea fi îndeplinită decât dacă vor deveni ca celelalte neamuri, slujind lemnului și pietrei.

Pe tot parcursul dintre Egipt și Canaan nu au ezitat să-și arate necredința pentru calea lui Dumnezeu, iar după ce au intrat în Canaan au cerut deschis și fără rușine un împărat, gonindu-l pe Dumnezeu din această funcție deoarece El nu le permitea să trăiască la fel ca neamurile, iar cerințele Lui i-ar fi obligat să rămână mereu un popor “care trăiește deoparte.” Au dorit să facă parte dintre neamuri, așa că au trebuit să practice obiceiurile, tradițiile și credințele lor. Și au făcut așa până când Baal a ajuns să semene atât de mult cu Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, încât au fost siguri că Mesia nu este decât un agent al lui Beelzebub.

Israelul spiritual se află în fața aceluiași pericol, dar infinit mai subtile. Baal nu are nicio problemă în a se arăta educat, elegant și spiritual. Va folosi vechea metodă a asimilării culturale, îmbrăcată cu hainele fine și sofisticate ale teologiei moderne. Globalizarea religioasă nu urmărește decât un singur scop: Împiedicarea poporului lui Dumnezeu de a rămâne deosebit și neîntinat de tradițiile, ritualurile și practicile lumii.

Chemarea lui Dumnezeu ca poporul Său să nu se amestece în creuzetul mortal al globalizării religioase nu este un îndemn la aroganță, superioritate sau dispreț față de ceilalți oameni. Din contră, aceasta rămâne singura șansă prin care gloatele Babilonului modern mai pot fi avertizate că planeta este lovită mortal de nelegiuirea umană și nu mai este capabilă să rămână un cămin pentru familia omenească.

În prezent se desfășoară un amplu program prin care Laodicea este ajutată să se acomodeze cu religia, cultura, tradițiile și valorile spirituale ale „neamurilor” din jur, pe care am început deja să le drăgălim cu apelativul „bisericele surori.” Surorile despărțite doresc să refacă legăturile de familie, dar nu se pot abține să nu declare ici și colo, prin conferințele lor de presă, că dorința care arde în inimile lor este aceea de a se întoarce la biserica-mamă, aceea una, sfântă, apostolică și universală (catolică).

Surorile au o milă profundă pentru Laodicea, și nu vor cu niciun chip să o vadă rămasă departe de mama care cu atâta dragoste suspină și geme de dorul ei. Ele deplâng sectarismul maladiv care încă o roade pe sora lor Laodicea, și sunt speriate că largi segmente din acest popor încă mai tind să „locuiască departe” de marea familie creștină. Incursiunile fetelor moabite sunt privite cu tot mai mare îngăduință în tabără, iar păstori sufletești proeminenți spun poporului că avem cu toții același Dumnezeu și nu trebuie să ne sperie actele de închinare comună.

Dacă în tabăra lui Israel nu se va auzi cât mai curând glasul celui de-al treilea Ilie, chemând poporul la o confruntare deschisă între Dumnezeu și Baal, între neprihănirea lui Hristos și noua spiritualitate a tainei fărădelegii, Biserica Laodicea va deveni cel mai eficient instrument de multiplicat beznă, iar omenirea va fi amenințată mortal de urâciunea pustiirii fără ca cineva să mai poată veni în ajutor.

Rămășița lui Dumnezeu a fost chemată să „locuiască departe.” Chiar dacă „din vale” perspectiva nu pare prea fericită, văzută „din vârful stâncilor” și „de pe înălțimea dealurilor” biserica trebuie să rămână „un popor care locuiește departe și nu face parte dintre neamuri.” Ea a fost destinată să ajungă „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

Încă mai este timp pentru Laodicea, dacă dorește cu orice preț să rămână „un popor care locuiește departe, și nu face parte dintre neamuri.”
